

Per la festa major de l'any 1925, La Principal de la Bisbal –cobla convidada aquell any al costat de La Principal de l'Escala– i el compositor santfeliuenc Juli Garreta Arboix (1875-1925) van anar a sopar a l'Hostal de cal Gambo després de fer dansar aquella tarda a la Platja la nombrosa assistència escalenca i forastera. Les sardanes, i més si es tractava de La Principal de la Bisbal, concentraven els dies de festa major, a més dels nadius i els estiuejants, un gran públic vingut d'arreu de l'Empordà.

Aquesta diada sardanista va ser organitzada per la societat Centre Joventut, nascuda el 1923 i anomenada popularment Pequín, el dia 5 de setembre dins un envelat que s'havia instal·lat a la Platja. A la tarda les dues cobles van delectar el públic amb una ballada i a la nit van oferir, com a homenatge a Juli Garreta pel seu cinquantè aniversari, el "Gran Festival de la Sardana". Va ser l'últim homenatge que Garreta va rebre en públic i en vida, segons escriu Jordi Gallegos a *L'Escala des de l'empostissat*.

Aquella La Principal de la Bisbal de l'any 1925 era dirigida pel tible Enric Barnosell (1891-1948), qui durant vuit anys havia format amb el tenor escalenc Albert Martí (1881-1947) el duo de canya sardanista més colossal; Albert Martí havia abandonat la formació el 1922 per entrar a formar part de la Banda Municipal de Barcelona. Conrad Saló (1906-1981), qui havia de ser aviat el compositor i director, era llavors el component més jove de tots; hi havia entrat el 1923.

Els nostres protagonistes estaven acompanyats al menjador de cal Gambo per forasters endiumenjats, gent ansiosa de menjar peix fresc, prendre algun bany i anar a veure tot passejant els plats i les olles feia poc desenterrades no gaire enllà. Ja entaulats, Garreta va deixar anar amb sornegueria tot fent l'aperitiu «que era de molt mala astrugància per als supersticiosos que una taula acollís tretze comensals, perquè, segons la càbala, un d'ells havia de morir abans d'un any». Després d'una llarga sobretaula els dotze membres de la Principal de la Bisbal i Juli Garreta s'acomiadaven de Cristina Ramis i Josep Paradís i del personal i tornaven a l'escenari.

I just al cap de tres mesos d'aquell àpat el propi Juli Garreta moria prematurament al seu Sant Feliu de Guixols en el moment més àlgid de la seva carrera musical. Tenia "mig segle de vida", com diria Josep Pla. Va morir a les tres de la tarda del dia 2 de desembre. Durant la segona quinzena de novembre s'allità perquè es trobava malament; semblava que tenia una grip i fou tractat d'urèmia. L'edició de 5/12/1925 del setmanari ganxó "L'Avi Muné" (Arxiu Municipal de Sant Feliu de Guixols) dedicà bona part del seu contingut a la recentíssima defunció de Garreta encapçalant la crònica amb aquetes paraules: "Amb els ulls entelats per les llàgrimes i amb polç tremoladís escrivim (...)". Els escalencs Joan Ballesta Calafat,